

MINDSZENTI LAP

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre 2 frt — kr.
Fél évre 1 frt — kr.
Negyed évre — frt 50 kr.

VEGYES TARTALMU HETILAP. MEGJELEN VASÁRNAP.

SZERKESZTŐSÉG és KIADÓ HIVATAL

Weisz Ignác nyomdájában, hová a lap szellemi részét illető közlemények, előfizetési- és hirdetési díjak küldendők.

HIRDETÉSEKET

nyil-t-éri közleményeket a kiadó hivatal jutányos ár mellett közöl.

Az összetartás hiánya.

Községünk zömét kilencz tized részében a földmivelők képezik s a hátralevő egy tizede a lakosságnak az intelligens elem, iparosok s kereskedők közt oszlik meg.

A társulási szellem mindegyik osztálynál a hanyatlás, ne mondjam, a széthülés jellegét hordja magán. A politikai kör — mely a gazdaközönségünket tartotta egytűvé — kétfelé szakadt, a régi kompakt politikai pártkörből alakult kettő s ezek mint ellenség állnak szemben egymással.

Az „Iparosok és Kereskedők Köre” társadalmi s nem politikai kör volna, tagjai ennek az intelligens elem emberei is s célja a társulási szellem ápolása, az önmivelődés lapjai s könyvtára alapján, szóval a jónak, szépnek s hasznosnak társadalmi téren való előmozdítása.

Ujabb időben azonban éppen az iparos osztálynál bizonyos indifferenzizmust látunk mindinkább lábra kapni, mintha kedvét vesztette volna a körtől, szóval a betegség syptomái jelentkeznek annak belső szervezetében.

E lethargikus álomból pedig fel kell rázni e beteget, hogy hivatásának élhessen. A mindszenti társas élet körül sok teendő várakozik ez egyedül álló társadalmi körre.

Hát ugyan a kör betegségének jelei miben nyilvánulnak?

Az összetartás hiányában. A hol pedig ez nincs, ott lelkesedés sincs semmi szép és nemes iránt. Lelekesedés hiányában pedig pettyhüdt és tepedté lesz a vér, mely aztán csak a maga zsirján vágyik élni s lomhává, sőt érzéknélkülivé lesz minden iránt a mi körülötte történik.

A betegség jele az is, hogy iparosaink egy részéből hiányzik az idealizmus, tagja a körnek, de annak célja, törekvése iránt nem érdeklődik, egy más részében meg nincs ambíció s a körnek még csak tagja sem akar lenni.

De ki tagadhatná a betegség nyomait körünknel, hiszen például az al-

elnök, ha még maga csuszik mászik is a kör választmányi tagjai után, még sem képes egy komplét választmányi ülést megtartani?

Tespedés van a körben jobbról balról. Éret kell azon vágni, hogy vére újabb s jobb cirkulációt kapjon.

Alapszabályai gyökeresen módosítandók.

A választmányi tagok kötelemük teljesítésére sarkalándók, vagy feleljenek meg ama megtisztelő bizalomnak, mely őket oda helyezte, vagy engedjenek tért másoknak, kik talán hivattabb képviselői lesznek azon érdekek, mely tőlük sokoldalú munkásságot vár.

A választmány dolga volna a kör hajójába édesgetni azon iparos fiatal-ságot, mely ma kívül áll a körön, hogy egy kompakt s erős iparos körrel álljunk szemben.

Van a körnek, illetve választmánynak intelligens s munkás jegyzője. Miért nem kéri fel a választmány javaslatlételre, hogy az év egyes szakában felolvasás, műkedvelői előadás stb. által adna a kör magáról életjel. Hogy közönségünk mily kedvelője a felolvasás s szivnemesítő előadásoknak, többször volt már alkalmunk meggyőződni.

De a jegyzőnek is el van zárva még csak az utja is attól, hogy egyes ily lélekemelő felolvasás, vagy egyéb-re is javaslatot tehetne, mert azok, kiknek kötelessége volna a javaslat iránt érdeklődni, távollétükkel tündöklenek s éppen ezért választmányi ülés nincs . . . jó ritkán van, . . . de majd lesz.

E tárgyra még visszatérünk.

A pénz.

Egy pont felé fordult összes figyelmünk. Hátterbe szorult minden, mert nem látunk mást csak a pénzpiacot és nem figyelünk másra, csak azokra a hírekre, melyek a pénzpiacz eseményeit tárgyalják.

Németországban az ipar óriási fellendülése a nagy kivitel, az afrikai gyar-

matok és legujabban a kínai foglalás igen nagy összegeket vettek igénybe és kívándorolt a sárga fém. Anglia háboruskodik Afrikában. A háboru erősen fogyasztja az aranyat és tartózkodóvá teszi a tőkét. Franciaország is féltékenyen őrzi a sárga fémét, egyszóval mindenfelé drágul a pénz és mindenfelé olyan kamatlábak kerülnek felszínre, a minőket évtizedek óta nem láttunk.

Nálunk nincsen háboru és pang az ipar, meg a kereskedelem és attól sem kell tartanunk, hogy a bankókat kiviszik külföldre és mégis lépést tart a mi kamatlábunk azoknak az országoknak kamatlábalával, a melyeknek igazán okuk van rája, hogy a pénzt csak drága áron bocsássák azoknak a rendelkezésére, akik azt keresve keresik.

Sokszor felvetették már a kérdést, hogy miért drága nálunk a pénz, olyan országban, hol a pénzkereset az ipar pangása következtében egyáltalán nem mondható nagynak. Erre a kérdésre már nagyon sokan megadták a választ, de őszinte feleletet nem ballottunk, mert valószínűleg álszégnyenből senkisésem merte eddig elmondani azt a választ, melyet igaz meggyőződése diktál.

Az osztrák-magyar bank 6 százalékra emelte fel a leszámítolási kamatlábat. Ilyen kamatlábat három évtized óta nem láttunk. És miért tette ezt az osztrák-magyar bank? mondjuk ki őszintén a választ: egyedül azért, mert részvényeseinek több a jövedelme 6 százalék mellett, mintha csak 4 százalékot szedne a kiadott bankó után. Ha tekintetbe vesszük azt, hogy a bank kimutatása szerint a bank helyzete ma tetemesen jobb, mint a mult esztendő hason időszakában, ha tekintetbe vesszük, hogy a mult esztendőben a bank rosszabb helyzete mellett 4 százalékkal is megelégedett, akkor hijába beszél nekünk bárki akármit, mégis csak azt kell következtetnünk, hogy a bankot jelenleg a kamatlábemeléssel csakis önző célok vezérelték.

A kamatlábemeléssel a bank nagy szolgálatot tett Ausztriának — a mi hittelezőnknek — mert csakis a bankkamatláb folytonos emelése tette lehetővé, hogy Ausztria bennünket mint adósaít is ki-

szipolyozzon. Ausztriának mi óriási összegekkel vagyunk adósai. Eddig azonban főképp csak iparkészítményeivel nyomta el iparunkat és uzsorázott ki bennünket, de most, hogy külföldön drága lett a pénz, kapta magát és a pénzel is kezd bennünket megrontani. Es mit tesz az osztrák-magyar bank? Szolgáltatába lép az osztrák tőkének és megmutatja azt az utat, amelyen az osztrák tőkének járnia kell, hogy mind hathatóssabb legyen az a nyomás, mely bennünket a végpusztulás felé vezet.

Az osztrák rendszer valóban bámulatos. Először kartelleket kötöttek és megdrágították a cukrot, a vasat, a gyertyát, a petróleumot, a papirost, a keményítőt, a bőrt, a posztót meg a kartont és midőn már e cikkek árát a kétszeres árra felszámolták, a tőke is kondolkozni kezdett, hogy miképen lehetne a pénz árát is megdrágítani. Az osztrák tőke gyorsan kisütötte a módját. „Emeljük a bankkamatlábát és akkor Magyarország majd fizet a pénzért is magasabb árakat.“ Az osztrákok legujabb fogása kitűnően sikerült.

A drága pénz miatt a gazda olcsón adta el a németnek a kitűnő magyar búzát. Ausztria a kamat fejében olcsó kenyert és olcsó magyar húst eszik, míg mi éhezhetünk, mert nálunk a kamat eszi meg a húst is meg a búzát is.

Dr. Bán Zsigmond.

VEGYESEK.

— Erzsébet királyné emlékezete. Az iskolás gyerekek Erzsébet királyné

emlékére rendezendő ünnepséget tartanak f. hó 20-án vagyis hétfőn reggel 8 órakor. Megjegyzendő, hogy ezen ünnepély évenként nov. 19-én, mint boldog királyné névnapján tartatik, de az idén nov. 19-ike vasárnapra esvén, az ünnepély 20-ra tételtt át.

Az idei ünnepség programja ez:

Reggel 8 órakor felvonulás a templomba, hol gyászisteni tisztelettel adózik a tanuló sereg szeretett királynéja emlékének. Templom után az árpádai iskola tantermében gyülekszik össze a gyermek-sereg s mindenekelőtt elénekli a „Hymnuszt“. Utána Tisza Sándor IV. oszt. tanuló szavalja el: „Erzsébet királyné halálára“ című költeményt; majd erre Vitos Gerő tanító ur gyászemlékbeszédet mond, mire Böhler Ilonka IV. oszt. tanuló „Könyörgés“ című szavalata s Nagy János IV. oszt. tanuló: „A gödöllői erdő“ című költemény deklamálása következik. Záradékkul a „Szózat“-ot énekli a tanuló-ság, mire az ünnepély befejezést nyer.

— Püspökség. Mint értesülünk, váci püspöknek — kinek egyházi joghatósága alá Mindszent is tartozik — Belopotoczký Kálmán a jelenlegi tábori püspök fog kinevezettni. Allítólag király ő felségének kifejezett óhaja ez s ő felsége már Belopotoczký utódját is kiszemelte a tábori püspöki székre.

— Katalin-bál F. hó 26-án az „Iparosok és Kereskedők Köre“ által rendezendő Katalin-bál iránt mindnagyobb érdeklődés nyilvánul. Ugy értesülünk, hogy a bálra Vásárhelyről és Szentesről több fiatalember fog ájtönni, akikre bizony

ség is van, mert Mindszenten igen kevés a fiatal ember.

— Oszti fecskék. Említettük már lapunkban, hogy községünkön a káposztás kocsik mily eszeveszett hajtással vágatnak keresztül. E versenyzésnek f. hó 16-án a délutáni órákban majdnem áldozata is lett. Egy kis leány ment keresztül a kocsii uton s a vágató káposztás kocsik majdnem agyon gázolták. A kis leány nagy ijedtségében alig tudta merre térjen ki a kocsik elöl, mert azok egymás mellett száguldotak. Ezen oszti fecskéket ismételtlen figyelmebe ajánljuk az illető hatósági közegeknek.

— Eletunt asszony. Szegváron egy Válik Roza nevű asszony felakasztotta magát, de még idejekorán észrevették s megmentették az életnek.

— A közfogyasztásra otthon levágott sertések. A mindszenti hentesek is, miként a szentesiek, minden követ megmozgattak már, hogy megszüntessék azon konkurencziát, melyet a sertés vágást nem iparszerűen foglalkozó egyének nekik okoznak. Ugyanis vannak olyanok, kik rendszeresen vágják le a sertéseket s azt házilag elárulják. Ezen egyének, miután nem iparszerűen üzik ezen sertés vágásokat, semminemű adót nem fizetnek s így nagy konkurencziát csinálnak a henteseknek. A szentesi mészárosok és hentesek egy beadványban arra kéri most a városi előljáróságot, hogy mindazokat, kik sertést közfogyasztásra levágnak arra kötelezzék, hogy állatorvosi szemlével igazolják sertéseik egészséges husát s fizessék meg az általuk kérelmezett felosztásos adórendszer szerint a kereseti adót és községi

TÁRCZA.

Emlékezés régiekről.

Ama nagy tudósnak, professor Hatvaninak életéből némely töredékek:

(Vége.)

Tegnapelőtt, midőn a főbíró Sámsonba kocsizna, előtalálja a péterfiai kapuban a mi tudákosunkat, mély gondolatokba merülve. Beszédbe erednek s megértvén az igazságnek nagyhasu főpapja, megkínálta kocsijával; de a mi tudákosunk megköszönvén, mentegette magát, hogy nem ülhet fel, mert nagyon siet. A bíró csak tréfának vette a dolgot, azért ismét erőltette, hogy ülne fel. De ezután, midőn látná, hogy a mi tudákosunk egész elhatározott hangon mond valamely üstökös mentséget s graetexálja a sietséget; megbosszankodott s szólt a kocsisnak:

— Hajts hát, Ferkó, hadd siessen ő kegyelme!

Sebesen ragadták a tüzes lovak a könnyű kocsit s egynehány pillanat alatt az messze előre haladt.

Akkor a mi tudákosunk pálcájával egy kocsit irt a porba és elébe hat lovat. Beülvén a kocsiba, a lovak mondhatatlan sebességgel repültek vele a bíró kocsijának alatta, úgy hogy akkorra ki is aludta

magát, mikor a bíró még fele utján sem volt.

Végre ő is megérkezik: s midőn a vendégfogadóban a mi tudákosunkat megpillantotta; éppen úgy tett, mint a nagyanyám asszony, mikor prüsszenti akar s épen úgy csinált a fejével, mint a Tóbiás kutyája a farkával, a midőn az urát megpillantotta.

Visszajövöben ismét megkínálta a mi tudákosunkat a bíró kocsijával: de ez akkor is azzal mentette magát, hogy siet. A bíró részszerint a tudákos udvariatságán, részszerint az ő csudállatos megelöztetésén tünődve, igen kedvtelen érzetek közt hágott fel kocsijába és sebes vágatva hajtattott hazafelé. Azonban az egész uton szüntelen vizsgálódott kétfelé, ha vajon nem hagyja-e el a megfoghatatlan tudákos? Es midőn a város kapuját meglátta, már bizonyosnak tartotta, hogy megelőzte. Azonban mikor megpillantotta a mi tudákosunkat a péterfiai kapuhoz támaszkodva állani: olyan nagy szemeket csinált, hogy Európának felét könnyen meglehetett volna velük látni.

— Hol jár itt ez az ördögös ember? mondá magáon . . . Megfoghatatlan!

Volt a mi tudákosunknak egy igen gazdag, de tékozló atyjafia, a ki a sok temérdek vesztesége után kipusztította magát mindenből, hogy csak még annyija sem maradt, a min egy kötelet vehetett volna, hogy szomorú állapotjában magát

felakaszthassa.

Ily szomorú állapotában eszébe jutott, hogy a mi tudákosunk neki atyjafia; és minthogy örömöstebb koldul akárki is rokonánál, mint idegennél: egyenezen hozzáindult és egy mesterségesen csinált oratióban bus kimenetelű virtusait siralmasan elbeszélte. Hetvenhétszer sóhajtott, imádkozott, igen bus hangon beszélt, utoljára sirásra fakadt, könnyeivel akarván beszédét megpecsételni. A mi tudákosunk, mint-hogy neki olyan lágy szive volt, mint az írósvaj, egész részvétellel kihallgatván, megszánta és meg akarván mutatni, hogy mit tehet az atyafiúi szeretet, az asztalfőjába nyúlt és adott neki . . . no ki találja ki mit? . . . egy garast. Nevezetes garas volt ez, mert sohasem fogyott ki zsebéből. Sokszor bezárta fősvény kalmár vasládájába: de hasztalan, a garas visszaszökött. Ez a garas minden szükségéből kisegítette a mi tudákosunk pankrotirozott atyjafiát.

* * *

Elbaliag egyszer a mi tudákosunk a Fejérlőba.

— Akarmit beszél a tiszteletes ur, igaz az, hogy a kinek tiszta lelkiismerete van, soha meg nem szégyenül, monda Bartáné asszony, egyszersmind székíró felállván, egyengette magát a tánczra.

— Meglássuk, hogy megpirul, felele a mi tudákosunk.

— De mi okon pirulna meg? kérdé

adót ők is minden egyes darab sertés után. — Ezen javaslatot helyi henteseink figyelmébe ajánljuk.

— Van ismét óramesterünk. Mintegy két hét előtt érkezett községünkbe egy óramester. Akik dolgoztattak eddigelé már e jó emberrel, elismerőleg szólnak munkájáról. Szüksége is van az illetőnek a község bizalma megszerzésére, mert bizony nagyon is rossz auspiciumok közt telepedett ide. Elődje megrendítette a község bizalmát az órák iránt s ha ő visszacszerzi ezt, ő fogja annak hasznát venni. Annyit mondunk csak ezuttal, hogy a mindszenti óraüzlet után ugyan Budapesten nem fog palotát építhetni, de tisztességesen megélhet, ha a község várakozásának meg fog felelni. Az órás üzlet nemcsak Mindszentre, de annak széles vidékére is számíthat.

— **Helyre igazítás.** Lapunk legutóbbi számában „Elítelt pénzhamisítók“ című újdonságunkban azt irtuk, hogy Borsi Sándor mindszenti lakost 2 évi fogházra ítélte a budapesti törvényszék Tévedésből irtunk 2 évet, mert Borsi csak 2 hónapot kapott, abból is 38 napot vizsgálati fogságba számítottak be. E tévedés azonban nem csak a mi lapunknál, de több budapesti lapnál is megtörtént.

— **A tiszai híd** Az elmúlt vasárnap nagy ünnepség közt vették át azt az alföldi műutat, amelyet Lukács Béla volt miniszter tervezett és Hegedüs Sándor jelenlegi miniszter fejezett be. Ez alkalommal megyéinkből is számosan üdvözölték a minisztereket és dr. Vadnay Andor főispán felköszöntőjében emlékezett meg a nagy mű korszakalkotó jelentőségéről. Dr. Csató Zsigmond alispán pedig a csongrádi utszakasz átvételénél üdvözölte a minisz-

tert Csongrád megye közönségének nevében. Az alispán köszönetet mondva a nagyfontosságú mű megteremtéséért, annak a reményének adott kifejezést, hogy e nagy műutat, amelyet ezidő szerint a Tisza folyó két részre oszt, egy legközelebb építendő Tiszahid egységessé fogja kapcsolni. Végül lelkes szavakban hosszú miniszterséget kívánt Hegedüsnek, hogy megkezdett útján az ország javára még sokáig munkálkodhassék. — A miniszter válaszában megköszönte az üdvözlést, elhárította magáról a dicsérő szavakat és megígérte, hogy arannyire ereje engedi és a mennyiben a törvényhozás pénzt fog rendelkezésére bocsátani, a Tisza hidat azonnal meg fogja csináltatni, mert ezt a munkát ő is befejezetlennek tekinti a hid elkészültéig, miért is annak létrehozását siettetni fogja. Az alföldön ezenkívül még sok munka vár rá, a melyet örömmel vállal magára, ha tapasztalni fogja a jövőben is azt a közreműködést, a melyet most kifejtettek. Végül szerényen elhárította magáról a hosszú miniszterség dicsőségét, mert nem a kalendáriumi évekből, de a munkásság hosszú láncolatából lehet a miniszterség tartamát megítélni. Arany szavak. Csak az a fő, hogy ne maradjanak szavak a Tisza hid ígéréte.

— **A börzei határidő-üzletek ellen.** Az alföldi megyék alig tesznek valamit saját érdekeik védelmére. A börze támadásai ellen soha sehol nem emelkedik hang a vármegyéken a gazdák érdekében. Az egész világnak rossz buzatermése van s ime a papiros-buzával lenyomták mégis a magyar buza árát a börzespekulánsok. A csongrádvármegyei közgyűlés felemelhetné szavát az ellen. Lukács miniszter ígéretet tett, hogy a börzét szigorú megadóztatás alá vonja. Darányi miniszter pedig ígéret nélkül elbánná vele, ha hozzá is fordulnának, mint a pénzügyminisztert évek óta sürgették. Kérni kellene a ha-

táridő-üzlet betiltását, kérni kellene, hogy a börze élére felében kereskedőkből, felében gazdákból álló igazgatóság állítsassék. Csongrád megye bizottmánya gazdákból áll, indítson akciót a börzei határidő-üzletek ellen. Minden községben közraktárt kellene állítani fel; ez volna a legszükségesebb!

— **Nagy jótékony sorsjáték a Budapesti Poliklinika javára.** A község elé azon ritka alkalom nyílik, hogy kicsiny összeggel áldozhat a jótékonyosság oltárán s a mellett megnyitja önmaga előtt Fortuna istenasszony arannyal telt bőség-szaruját. A Budapesti Poliklinika javára rendezett jótékony célú sorsjáték nemcsak arra törekszik, hogy az egyesült némes jótékony céljait szolgálja, de egyúttal a játék oly esélyeit nyújtja a résztvevőknek, aminőhöz hasonlókat semmiféle hasonló vállalat eddig nem nyújthatott. A sorsjáték, melynek hat húzása 1900. január 4-től — márcz. 6-ikáig megtörténik, egy 100.000 koronás s 5, egyenként 20.000 koronás főnyereményt, azon felül még nagyszámu 5000 koronáig terjedő kisebb nyereményeket tartalmaz. A legnagyobb lehetséges nyeremény azonban 200.000 koronára rug, minthogy az összes sorsjegyek, még a már kihuzottak is résztvesznek az összes húzásokban, minek következtében, ha a szerencse kedvez, meglehet ütni mind a hat főnyereményt. A nyerő kívánságára 20% levonásával készpénzben kifizetik. A sorsjegy — mely minden rendes elárusítónál kapható, — csak 1 koronába (50 kr.) kerül.

CSARNOK.

Ötven év előtt.

1848. november 13. A Zurics segítségére érkezett Máriássy többször visszaveri az ellenséget, de este lövészer hiánya miatt kénytelen visszavonulni Radnára.

1848. november 14. A Szamos-Ujvárnak támadó Baldacci hadát Urbán császári tábornok erős égyuzása Kolozsvár városába való visszavonulásra kényszeríti.

1848. november 15. Appel tábornok az elvesztett Bogsán visszafoglalására megtámadja Asbóth honvédőrnagyot, a ki a tábornokot csufosan visszaveri.

1848. november 16. Baldacci Szamosfalvánál ismét megveri Urbánt. Kolozsvárról a saját vadász fogságából kiszabadított Baldacci főlsiet Pest városába.

1848. november 17. Urbán os. tábornok oszt. és gyűlevész oláh haddal Kolozsvár elé vonul és megadásra kényszeríti a hazafias várost, melylyel hadsarcot fizetett.

1848. november 18. A honvédelmi bizottság előnyös föltételek mellett kész megkötni a szerbekkel a békét, a kik azonban az alkudozásról mitsem akarnak tudni.

1848. november 19. A szerb fölkelők szent andrási tábora körül élénk osatározás fejlődik ki a szerb szerezsánok és a bácskai magyar honvédek között.

Irói konyhák.

Irta: Salamon Ferencz.

A közönséges konyhák testi, az írói konyhák pedig szellemi táplálékunkat szolgáltatják. A kettő közt, már berendezésre

Bertáné asszony sebesen a mi tudakosunktól.

— Legalább megpirulhat, ha van benne szemérem.

— No nem foghatom meg. Szeretném látni.

— Megesik például, hogy . . .

Többet nem szólhatott a mi tudakosunk, mert a hargosan felelő dámák, a kik mind Bertáné mellett voltak, elnyomták. Elballgatott a mi tudakosunk.

Foly a táncz. Repülnek a mi lepke dámáink a szálában. Azonban egyszer a szála szegletében buzog a víz kifelé. Mindenek elbámultak, egyszersmind a dámák sikoltva fogták fel a ruháikat, a víztől félvén. A víz növekedvén, a dámák is erősebben fogódnak fölfelé. Senki sem tudta a dolgot mire magyarázni. A víz azonban szüntelen szaporodik és már a mi drágalátos dámáink úgy felfogódtak, hogy az ártatlanság állapotát meglehetősen kifejező állapotjukban magukat jó darabig benne felejtették.

Hihető, hogy a mi gavalléraink sem mulasztották el a nézésre való alkalmatosságot.

N. B. még most is disputatio, vagy kérdés alatt van, ha vajon az említett dámák, vagy legalább némelyek közülök, elpirultak-e vagy sem?

* * *

A mi tudakosunk beteg lett, olyan beteg, hogy midőn maga a qua doktor,

megtapogatta pulzusát, csak vállat vonított és érezte, hogy meghal, mely érzés ötlet felette igen gyötörte, úgy mint a ki tökéletesen hitte böles Sulemonnal, hogy jó minekünk a mi szeméinkkel nézni a napot.

Mindent elkövetett, hogy a közellevő balállal truccozolhasson: de mindhiába. Egyetlenegy eszköz volt még próbálatlan: azt is elakarta hát követni. Osszeszedvén azért minden erejét: halálos ágya mellett balkeze kis ujjával egyet kerített és búbajos füstöt gerjesztett.

Két galemb röpült a mi tudakosunk házára. Az egyik, mely napkeletről, fejér volt s kicsiny, mint egy fülemile, a másik, nyugatról repült, fekete és oly nagy, mint egy medve.

A nagy fekete erősebb volt, mint a másik, de a fejér sokkal frissebb. A nagy fekete tüzet okádott, de a kisebb fejérnek semmit sem ártott, mert az feje felett repkedett és szüntelen a fejét, szemét vagdalta a nagynak. Hosszas verekedés és küzködés után a kis fejér kivágta a nagy feketének apró szeméit s megölvén fölfalta . . .

A mi tudakosunk szobájában ekkor siralmas sikoltás, ijesztő kiáltás, bögs, kacaj és félelmes láncsörgések hallattak . . . Midőn a szobájába mentek: hült helyét találták . . . Hihető, hogy az ördögök ragadták el.

M. Anekdotalikincz.

és szervezetre nézve is nagy a hasonlóság. Itt is — ott is főszakácsok, segédszakácsok, kukták foglalatoskodnak, ezekben is — azokban is az éri el a nagyobb rekordot, kinek több a sütni valója.

Az írói konyhákat bár főzőtkből naponta táplálkozik, szegény-gazdag boldogboldogtalan egyaránt a nagy közönség előtt zárva tartja, a mi nem volna baj, mert így legalább „nem tudja az ember, hogy mitől bizik.

Nem vállalkoznám, czéhbeli ember létemre arra a minden esetre kényes szerepre, hogy az írói és különösen ujságírói konyhákat fedő homályt megvilágítani, hahogy nem lennék buzgóbb vegetáriánus, mintsem ujságíró. Mint olyan ugyanis elejét szeretném venni annak, hogy elvtársaim megtévesztessenek. Mert akérhány esetet tudok, hogy a legmeggrögzöttebb vegetáriánus is vét — bár jóhiszeműleg — az étkezési törvények ellen, mikor pl. a zöldség gyanánt elfogyasztott s már meg is emésztett táplálékról utólag kisül, hogy az tulajdonképp kacsa, még pedig kövér kacsa volt.

Fel tehát vegetáriánus társaim, jöjjetek velem tanulmányutra! Elkészítjük benneteket egynehány írói konyhába, hogy lássatok és tanuljatok, hogy megtudjátok különböztetni annak diadalát, melyet fogyasztanunk sületlen állapotban is szabad, attól, melyet egyik-másik konyha természetüen imitálva élénk talál, de husból és vérből levén, nekünk tilos.

Itt mindjárt a jobb oldalon van a legnagyobb, legdusabban felszerelt. A főszakács személyesen és előzékenyen fogad bennünket. Rendkívül jól táplált egyén, mi nem is csoda, ha azokat a nagy és csinos fazékokat megtekintjük, melyek közt állandóan elsáncolja magát

Kedélyes egy ur ez a főszakács, ki mindent klasszé keztyűi kézzel fog meg és még a nyulról is szórmenten huzza le a bőrt. Az ételeket, melyeket feltalál, sohasem a saját, hanem mindig gazdájának szája íze szerint készíti; igaz, hogy azért busás fizetést huz, melyért már érdemes saját gesztusát gazdájának alárendelni. Igazi művészete legszembeszökőbben akkor nyilvánul meg, midőn urának rossz söt általmas gazdasági termékeit is úgy dolgozza fel, hogy élvezhetővé válnak és a legkényesebb gyomrot se fekszik meg.

Bucsuzunk. Neveinket a szakácskönyvbe írva, átme gyünk a baloldali konyhába.

Itt a segédszakács fogad bennünket a főszakács távollétében, ki e pillanatban ép a vágóhidnál foglalatoskodik.

Vágóhidnál? Igen, a vágóhidnál, mert minden írói konyhának meg van a saját és különleges vágóhidja, hol apró és nagy vágó és szuró marbák öletnek le, de nem hirtelen, hanem lassan, de biztosan élő módszerrel. Itt nem látunk sem bárdot, hanem az öldöklő szerzám csupán egy olló és apró, mérges tintába mártott toll.

A segédszakács éppen most diktálja egy elkészítendő étel recipéjét, mely érdekes és a következő:

„Végy egy előzetesen sóspáczba tett eleven miniszterelnököt, kalapáld ki jó porhanyóra, huzd le arczáról a még megmaradt bőrt, öntsél olajat a tüzre, forgasd meg jól a nemzet zsirjában, spékeld meg hazaárulással, szurkáld keresztül kasul viczinális villákkal, fujjad fel az egészszet mindaddig, míg középen fel nem puffan és az étel akkor sikerül.

E konyha mellett még nagy raktárak is vannak, telis tele paprikával, töretlen borsal, mely utóbbihól különösen nagy mennyiség kel el, pedig csak nem kizárólag miniszteri orrok számára és előzőleg megtörve tartatik készletben.

A felekezeti konyha látása, melyet most látogatásunkkal megismerünk. Meglepőleg hat ránk. Benne soha nem látott nagy aranyu edények állnak használatban, mi felett nem is csodálkozhatunk, ha elgondoljuk, hogy itt egy egész nyáj számára főznek. Az összes személyzet, elkezdve a főszakácstól, roppant idegesnek és türelmetlennek látszik, amellet mindnyája rövidlátó, mert nem lát másként, mint a pápaszemén keresztül.

A főszakács kitünő muzsikus hírében áll, bár még senki se hallotta hegedülni, az a szokása lévén, hogy tulfeszíti a hurokat mindaddig, míg el nem pattannak.

A szakkonyhában sajátos, száraz ételeket főznek, minden lé nélkül és csupán szakgyomrok számára, melyek egyebek által meg nem emészthetők.

A piacon, melyhez most érünk, egy hatalmas vásárcsarnok diszeleg, melyben roppant élénk a forgalom, de pénz nem forog. Itt tisztán cserevásár útján adják-veszik a rengeteg sok zöldséget, kacsát, sületlen és husból készült dolgokat stb. Ezen árucikknek csupán az írói konyhák anyagát szolgáltatják és csak kellő feldolgozás után adatnak a nagyközönség élvezetére át.

Halgassuk meg és ezzel bevégezhetjük mai tanulmányutunkat, — miként folynak az alkudozások az írói konyhák bevásárlói és szállítói között.

A: Nekem van egy apagyilkosom és egy szélhámos grófném.

B: Itt van a zsebemben egy összeomlott 4 emeletes ház, egy hivatalos hatalommal visszaélt főszolgabíró és egy leányzóktető bunyevác. Cseréljünk.

A: Mit fizetsz reá.

B: Semmit. Szórin szórért.

A: Hova gondolsz. Egy lehető legáltaliasabb apagyilkos és egy hét országot megjárt grófné.

B: Hát tudod mit? Fizetek reá egy korsó sört.

A: Meg egy sóskiflit.

B: Az sok lesz!

A: Alább nem tehetem, magamnak is többbe van.

B: No jó gilt!

Adsza — nesze.

Népmozgalmi adatok a lefolyt hétről:

I

Házasságra lépett:

Gál Gáspár Csernák Agnessel.

II

Születtek:

Csorba Erzs, Denes Erzs, Reiner Julianna Gyovai Kata, Zsótér Erzsébet, Fülöp Sándor, Vajda József, Korom Gábor.

III

Meghaltak:

Szunyi Teréz 74 éves.
Gyenes János 2 és fél éves, rángások.
Ambruzs Julis 40 éves.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos.

Weisz Ignác.

Nyomatott Weisz Ignác könyvnyomdájában Mindszenten.

H A T

huzásra érvényes jótékonyozélu
— sorsjáték a budapesti poliklinikai egyesület kórháza javára — sorsjegy ára csak

1 korona.

Főnyeremény

100,000 korona ért.

5 nyeremény a **20,000** kor. stb. ért.

Kívánatra 20% levonással készpénzben fizettetik ki.

Első huzás

viSSZAVONHATATLANUL
már január hó 4-én.

Megrendeléseket pontosan teljesít:

a jótékonyozélu sorsjáték

kezelősége

IV., Kossuth Lajos utoza 1. sz.

Mindszenten
a nyomdában
kaphatók.